

[Rager.]

ler til den højtærede finansminister at overveje dette.

I § 34 står også noget mærkeligt. Hvis toldbestyrelsen har pålagt bøder eller kræver en mand til ansvar og sagen kommer for domstolene, så kan toldbestyrelsen, hvis den under sagen opdager, at den ikke kan få den igennem, uden videre hæve sagen. Der står ikke noget om, at den pågældende indklagede skal være indforstået med, at sagen hæves. Altså et eller andet firma indklages for domstolene for en overtrædelse, det bliver formentlig publiceret i pressen, sagen føres og procederes, men på et vist tidspunkt skønner man fra toldbestyrelsens side, at sagen er rejst på et ikke holdbart grundlag, og man trækker den tilbage, men den pågældende kan ikke sige: nej, det vil jeg ikke have, jeg vil have en frikendelse ved domstolen — det måtte det formentlig blive —, og jeg vil have mine omkostninger godtgjort. Ville det dog ikke være ganske naturligt, om den, der er trukket for domstolene uden rigtig grund, og hvor man frafalder anklagen, skal kunne sige, om han vil have sagen ført helt igennem eller ej? Jeg henstiller til den højtærede finansminister at overveje dette spørgsmål.

I henhold til § 11 skal i visse tilfælde et nævn med endelig afgørelsesret bedømme visse forhold. Dette nævn skal bestå af tre medlemmer, hvoraf de to skal være dommere. Ja, i sandhed, administrationen forstår at gardere sig. To dommere! Det kan være, der skal megen jura til, men så vil jeg henstille til den højtærede finansminister at overveje, om der ikke skulle kunne findes en højesteretssagfører eller en anden jurist udenfor tjenestemændenes kreds, som kunne være det ene medlem. Det ser ikke godt ud, at der skal to dommere til at varetage tjenestemændenes interesser.

Det er lidt vanskeligt for menige medlemmer at følge med, således som denne behandling foregår. Jeg har i eftermiddagens løb haft en række henvendelser fra radiobranchen. Jeg forstår, at radiobranchens ønsker skal være nogenlunde imødekommet. Det er så heldigt, at man har ladet telefonafsnittet udgå, og så fik man §§ 28—32 ledige, og dér fik man så bestemmelserne vedrørende radiobranchen ind med et noget andet indhold, end de oprindelig havde. Jeg kan ikke i øjeblikket se, om man har imødekommet radiobranchens efter min mening berettigede ønsker; jeg ved kun, at man i løbet af dagen nogle gange holdt den hen med, at der ikke var tid. Jeg vil gerne anholde dette, hvis det virkelig er sagt til en branche

— ganske uanset om man har imødekommet den eller ej. Har man virkelig overfor en branche, der siger: vi er villige til at betale, hvad rigsdagen pålægger os, men vi vil gerne have det administreret på en fornuftig måde — har man virkelig fra finansministerens side eller fra udvalgets side eller fra embedsmænds side tilladt sig at sige: ja, det er i og for sig rigtigt, hvad I kommer med, men „vi har ikke tid“. Klokkeren er ikke mere end 20¹⁵, så der havde været rigelig tid. Jeg kan ikke forstå, at man har turdet tillade sig på noget tidspunkt af sagen at fremsætte en udtalelse om, at man ikke havde tid. Det højner i sandhed hverken ministeriets eller rigsdagens anseelse, hvis noget sådant har været tilfældet.

Jeg har derefter en bemærkning at gøre med hensyn til den måde, hvorpå man beregner de afgiftspligtige beløb. Jeg tager § 8, stk. 1:

„Den afgiftspligtige værdi er den pris, hvortil varen sælges til detailhandelen uden rabatfradrag af nogen art. Til den afgiftspligtige værdi medregnes afgiften i henhold til nærværende lov.“

Den første sætning er dobbeltbundet, men jeg tror, den skal forstås således, at der ikke skal svares afgift af rabatten — det vil den højtærede finansminister måske kunne bekræfte. Men dernæst: når afgiften på visse varer er 15 pct., men denne procent skal beregnes af den afgiftspligtige vares værdi plus afgiften, vil dette, højtærede minister, betyde, at priserne på disse varer skal forøges med 17,64 pct. Nu ved jeg vel, at man i statsadministrationen ikke er bange for, når der skal administreres, at oprette kontorer o. s. v., vi har i sandhed fået en stor offentlig administration. Men i private firmaer, hvor man selv skal betale sine administrationsudgifter og ikke har mulighed for gennem buketter af lignende art som denne at få mere eller mindre dækning, dér er man nødt til at se noget på, hvor store disse udgifter bliver, og jeg må nok sige, at det kræver lidt for meget administration at skulle lægge 17,64 pct. på i stedet for 15 pct. Mon det ikke havde været nok så klogt f. eks. at have sagt 20 pct. af vares værdi og så ikke regne afgiften med? Så havde man ganske vist kun fået 16,66 pct. ialt, men det kunne man måske også have klaret sig med. Jeg kunne fristes til at sige til ministeren: skriv hellere 20 pct. i stedet for 15 pct., det er nemlig meget lettere at regne med; så er det, der skal lægges på, 25 pct., det er $\frac{1}{4}$, det er til at regne med. Men 17,64 pct. — ja, jeg ville ikke være det bekendt, hvis jeg var finansminister.